

„Apie dabartinį momentą“ Nr. 3 (110), 2013 m. rugsėjis

Mūsų reikalas ir reikalai ne mūsų...

Mes – Vidinis TSRS Prediktorius, iš vienos pusės, ir iš kitos pusės – nacionalistai, visada linkę į nacizmą, ir internacionalistai, visada linkę į internacizmą¹, ir visų konfesijų fanatikai, visada linkę sunaikinti kitatikius, - dirbame skirtingus darbu. Šitie darbai tiek skiriasi, kad bendros gali būti tik gerų ketinimų deklaracijos, kurios vienok užpildomos skirtingomis prasmėmis.

1. Apie mūsų reikalą

Mes remiamės tuo, kad Dievas – vienas vienintelis, Jis – Visatos ir jos gyvasties Kūrėjas, ir Jis gi – joje Visavaldis, tai yra, Jam pilnai priklauso visa valdžia visais jos pavidalais ir pasireiškimais. Visų likusiųjų valdžia – įgyvendinama tik su Jo leidimu, apimančiu dvi sudedamąsias: Sumanymas, kuriame apibrėžtas optimalus Visatos ir jos gyvasties vystimosi kelias, bei klystkeliai, kurių ribose veikia visi, kas dėl vienokių ar kitokių priežasčių nesutinka su Sumanymu arba ne taip gerai valdo pats save, kad sugebėtų išlaikyti savo veikseną Sumanymo vagoje. Bet kokia daugdievystės atmaina, atseit alternatyvi Dievo vienatinumui, - neadekvati gyvenimui ir defektyvi kad ir dėl to, jog išanksto nulemia „dievų“ konfliktą, o po jų atitinkamai ir „dievų“ sekėjų – žmonių, ir tik Dievas – vienatinis, esantis Visa ko esmė, nėra nepasitenkinimo Dievas, - bet taikos².

Dabartinė žmonių civilizacija – ne pirmoji žmonių civilizacija, o prieš žmonių civilizacijų kaitą Žemėje buvo *dinozaurų civilizacijos, kurie nesusitvarkė su proto nešėjų planetoje misija*³.

Žmonių civilizacijų kaitos istorijoje Dievas nenusišalino nuo to, kas vyksta Žemėje, ir tai yra matoma iš to, kad visu šitos planetarinės epochos metu įvykdavo Jo Apreiškimai apie žmonių, civilizacijų paskirtį, gyvenimo prasmę ir veiklą.

Šiandieninė civilizacija atsirado po to, kai ankstesnioji žuvo globalioje geofizinėje katastrofoje, atmintis apie kurią išliko padavimų apie pasaulinį tvaną pavidalu. Joje paskutinysis Apreiškimas buvo perduotas Nojui, tačiau jo amžininkai nepanoro įsiklausyti ir to pasekoje jų civilizacija žuvo, išnaudojusi leidimą klysti⁴...

Šiandieninėje civilizacijoje Apreiškimai buvo perduoti, konkrečiai, Mozei, Kristui, Mahometui; o Rusijoje, sprendžiant iš visko, – Bojanui Pranašingajam (Бояну Вещему). Kadangi visi Apreiškimai buvo apie tai, kaip žmonėms gyventi Sumanymo vagoje, tai juos galima vadinti Vieninguoju Įstatymu.

Vienok per visą atmenamos istorijos ir priešistorės⁵ laikotarpį galima atsekti *tinkslingo* pasipriešinimo procesą žmonių civilizacijos kūrimui Vieningojo Testamento pagrindu. Sprendžiant iš visko, šio proceso šaltinis – nežemiškas, ir daugelis kalba apie tai, kad jis – neįkūnytas (tai yra, ne daiktinis, o lauko pavidalo). Jo koordinuojamos Žemės atžvilgiu veikia ir kai kurios nežemiškos civilizacijos.

Priešinant žmonių civilizacijos kūrimui Vieningojo Testamento pagrindu, susiklostė visos istoriškai realios, taip vadinami „abraomiškieji“ tikėjimai, o taipogi – budizmas, vedistiniai tikėjimai, visos šamanizmo kryptys.

¹ Apie terminų „nacionalizmas“, „nacizmas“, „internationalizmas“, „internacizmas“ reikšmę prašom skaityti TSRS VP darbe „Nacionalinių tarpusavio santykių problemų sprendimas Visuomenės saugumo koncepcijos rėmuose“ («Разрешение проблем национальных взаимоотношений в русле Концепции общественной безопасности» 2012 m.).

² Paaiškinimus apie daugdievystę, jos esmę ir kilmę prašom skaityti Korane.

³ Taip tvirtina susivienijimo „Vsejasvetnaja gramota“ («Всеясветная грамота») atstovai, ir priežasčių prieštarauti šiam tvirtinimui mes neturime, juo labiau, kad artefaktus datuojamus milijonais metų amžiaus, žmonės randa per visą archeologijos, kaip mokslo, egzistavimo laikotarpį.

⁴ Klysti galima, nors ir nepageidautina. Tačiau užsispirti ir įsikibti į savo klaidas – neišvengiamai priveda prie leidimo klysti išėjimo...

⁵ Ji gali būti rekonstruota pagal pėdsakus jos paliktus kultūroje ir Žemėje.

Tam kad surasti, į kokių tikslų sieki nukreiptos visos istoriškai susiklosčiusios konfesijos, nepaisant visų jų pasaulėžiūros, ideologijos ir apeiginių skirtumų, būtina sutikti su tuo, kad biologinės rūšies „Žmogus protingasis“ (kuriam priklauso visi žmonės nepriklausomai nuo rasės ar tautybės⁶) unikalumas tame, kad suaugusio asmens psichikos struktūra nėra vienareikšmiškai užprogramuota, kaip kad kitų biologinių rūšių. Tai pasireiškia tuo, kad suaugęs „Žmogus protingasis“ rūšies asmuo gali turėti vieną iš keturių bazinių psichikos sandaros tipų:

- Gyvuliškas – visa veikseną yra pavaldi instinktams⁷.
- Zombio – įvykus konfliktui tarp veiksena programų, kylančių iš instinktų, ir programų, diktuojamų kultūros, kultūros normos turi aukštesnį prioritetą; bet jeigu kultūroje nėra receptų, kaip spręsti problemas, su kuriomis individas susiduria gyvenime, tuomet individas patampa neveiksniu. Neveiksnimo priežastis paprasta: jeigu atmesti biologinio nepilnavertiškumo atvejus, kas gali būti genetikos „nusimušimo“, gimdymo ir vaikystės traumų bei ligų pasekmė, tai kūrybinis individo potencialas – *dėl kultūros ypatybių arba dėl šeimyninio auklėjimo ydų* – nebuvo reikalingas, nebuvo įsisavintas, arba buvo užblokuotas kažkokių socialinių ar asmeninių-psichologinių faktorių.
- Demoniškas – kūrybinis potencialas realizuojamas principu „*ką noriu – tą ir dirbu: jeigu kas nors nesutinka, tai parodykit, kad jūs stipresni*“. Objektivių skirtumų tarp Gėrio ir Blogio bei jų konkrečių pasireiškimų problematika – nedomina: Gėris demono akimis – tai, ko geidžia pats demonas. Yra dvi modifikacijos: demonai-vienišiai ir demonai-korporatyvininkai.
- Žmogiškas – tai sąžinės diktatūra, jeigu kaip sąžinę suprasti įgimtą religinį jausmą (tarpusavio ryšio tarp žmogaus ir Dievo Visaesančio) bei apmąstyta-valingą gyvenimo veiklą išpažįstant Sumanymą pagal savo sąžinę.

Jeigu kaip valią suprasti sugebėjimą pajungti tiek save, tiek įvykių tėkmę suvokiamam tikslingumui, tuomet demoniškas ir žmogiškas psichikos sandaros tipai – valingi. Visi kiti – arba bevališkumo pasekmė (tai yra, valios neišsivystymo), arba juose individo valia yra pavergta bei apribota biologinių ir kultūrologinių faktorių, užgniauzusių sąžinę ir gėdą (nei gėdos, nei sarmatos). Žmogiško psichikos sandaros tipo atveju valia, skirtingai nei demoniškojo tipo atveju įgyvendinama Sumanymo vagoje, ir Dievas žmogui yra padėjėjas jo iniciatyvose; demoniškojo tipo atveju valia nežino ribų, skiriančių Sumanymą ir paliuosavimą *попущение kaip demono sąžinės neturėjimo pasekmė*, ir įgyvendinama tiek ten (Sumanymo vagoje), tiek ten (paliuosavimo ribose), tačiau bet kuriuo atveju negali išeiti už ribų, leidžiamų Visagalystės.

Dar vieną psichikos tipą žmonės pagimdė patys. Veikiant kai kurioms gamtinėms ir dirbtinai kuriamoms medžiagoms, jeigu jos patenka į žmogaus organizmą, pasikeičia genetiškai užprogramuota organizmo fiziologija, ko pasekoje keičiasi informacinių srautų patenkančių į psichiką spektras ir visa psichikos veikla. To rezultate gali susiklostyti pastovūs pokyčiai organizmo fiziologijoje ir informacinių srautų struktūroje bei asmeninėje psichikoje (kaip informacinėje-algoritmėje sistemoje), kurie skiriasi nuo variantų, apibrėžtų normalioje žmogaus genetikoje. Šią psichikos sandaros tipą, susidarantį nuolat veikiant alkoholiu, rūkalais, sistemškai priimant haliucinogenus ir kitus narkotikus, galima pavadinti – pažemintas į priešgamtinį.

Neskaitant pažemintojo į priešgamtinį, visi kiti suaugusiųjų psichikos sandaros tipai, išskyrus negrįžtamai žmogišką, tai yra asmenybės vystymosi, viso periodo pradedant nuo pradėjimo iki jaunystės⁸, sustojimo arba iškrypimo rezultatas. Individo esmė charakterizuojasi psichikos sandaros tipu, su koku jis gyvena, tai yra, visos žinios ir įgūdžiai – tai tik „kraitis“ prie psichikos sandaros tipo, o ne žmogaus esmės atributai. Gyvenimo metu individas gali pereiti iš vieno tipo į kitus, kaip veikiant aplinkybėms, taip ir tikslingai – įsiamoninę savo, kaip žmogaus nepakankamumą ir

⁶ Kadangi visi „hibridai“ tarp tautų ir tarp rasių gimdo vaisingus palikuonis.

⁷ Gyvuliškasis psichikos sandaros tipas turi modifikaciją: galvijo. Ypatybė suprantama iš priežodžio: „vilką kojos maitina“, o galviją – šeimnininkas. Charakterizuojamas tuo, kad jo nuomone, jam visi ir viską privalo, o jis – niekam ir nieko neprivalo ir neįpareigotas, daryti kažką dėl savęs arba dėl kitų nepageidauja. „Botago ir saldainio“ metodas – tai vienintelė primonė įtraukti jį bet kurią veiklą.

⁸ Jaunystės pradžia – lytinių instinktų pabudimas, o pabaiga – genetinės programos išskleidžiančios organizmo struktūras darbo pabaiga.

užsiėmęs saviuokla. Ir už tą psichikos sandaros tipą, su koku individas gyvena, jis pats atsako prieš Dievą ir kitus žmones. To pasekoje Visuomenės saugumo koncepcija (VSK – КОБ) nenumato juridiskai kodifikuotos gyventojų gradacijos pagal psichikos sandaros tipus ir socialinių grupių⁹ nelygiateisiškumo sistemos sukūrimo, remiantis tuo, kad jų atstovai praėjo sertifikaciją su vienokia ar kitokia sėkme.

Niekas nerodo to, kad žmogiškas psichikos sandaros tipas – kažkokios vienos konkrečios tautos vertybė ir nepasiekiami kažkokių rasių arba tautybių atstovams. Būtent todėl mes smerkiame rasizmą ir nacizmą bet kokiais jų pasireiškimais¹⁰. Mes manome, kad daugiatautės ir daugiarasės žmonijos kultūra turi keistis taip, kad žmogiškąjį psichikos sandaros tipą visi pasiektų iki jaunystės pradžios. To siekš visi be išimties Vieningojo Testamento Apreiškimai.

Todėl mes neturime jokių pretenzijų Mozei, Kristui, Mahometui, Stalinui¹¹ ir daugeliui kitų, kas dirbo tam, kad įgyvendinti Vieningojo Testamento idealus. Pretenzijos yra tiems, kas konstravo ir diegė į tautų kultūras tikėjimus ir melagingas mokslinio pavidalo teorijas, kuriomis dabartinėje globalioje žmonių civilizacijoje ir buvo pakeistas Vieningasis Testamentas.

Atitinkamai, žmonija gali turėti tik vieną vienintelę *tikrąją religiją*: tai – gyva kiekvieno žmogaus sąžinės diktatūra, kuri negali būti formalizuota į kokius bebūtų dogmas ir ritualus. Kai tik prasideda *sąžinės diktatūros gyvenimo konkretikoje* sukeitimas dogmų ir ritualų diktatūra, tai netgi Tiesa, tapusi nemąstančiu tikėjimu, veda žmones į saviapgaulę ir paklydimus todėl, kad bendravimas su Dievu pagal sąžinę, nevaržomą nieko, iškeičiamas į „bendravimą“ su egrogoriais, susiklosčiusiais „tikrojo tikėjimo“ dogmų pagrindu „tikrojo mokslinio žinojimo“ pagrindu: to rezultatas – pasistatęs dogmatinį barjerą tarp savęs ir Dievo, žmogus liaunasi būti žmogumi. Tai liečia kaip vienišius, taip ir kultūriškai savitas visuomenės ir socialines grupes. Tai liečia ne tik daugdievystės tikėjimus, iš anksto žinomus išsigalvojimus, bet ir viendievytės tikėjimus.

Tačiau asmenybės vystymosi kelyje pasiekti žmogišką psichikos sandaros tipą – nėra savitiksliis užsiėmimas, o statymas pagrindo tolimesniam gyvenimui ir veiklai Sumanymo vagoje kaip Dievo vietininkas Žemėje.

Kitaip tariant, sielai įsikūnijimas duodamas tam, kad žmogus išmoktų Mylėti¹². Meilė – ne jausmas ir ne emocija, o bendra tobulybės visuma, apimanti savima visą *objektyviai* gerą, ką sugeba suteikti žmogus. Meilė, šiame pasaulyje, pasižymi didžiausiu veiksmingumu, tiek asmenybių, tiek ir visuomenių problemų išryškinimo bei sprendimo aspektais, ko pagrindas – Dievo vedimas, ir kaip pasekmė – adekvačios žinios, virstančios įgūdžiais¹³. To pasekoje, Meilė negailestinga, kadangi nuo gailesčio skiriasi tuo, kad išaiškina ir sprendžia problemas, daugelyje atvejų „be anestezijos“, o gailestis problemas konservuoja, sudarydamas tą arba kitą „anesteziją“ arba nukreipdamas dėmesį nuo jų, arba slėpdamas patį problemų egzistavimo faktą nuo problemų aukų.

Visos kultūriškai savitos visuomenės skiriasi viena nuo kitos suaugusių gyventojų statistiniu pasiskirstymu pagal psichikos sandaros tipus ir pagal šios statistikos dinamiką keičiantis kartoms.

⁹ Vedizmo kastų sistema – vienas iš pavyzdžių tokio visuomenės gyvenimo organizavimo sistemos būdo.

¹⁰ Prašom skaityti TSRS VP darbus „Apie rasines doktrinas: nepagrįstos, bet įtikinamos“ («О расовых доктринах: несостоятельны, но правдоподобны»), „Nacionalinių tarpusavio santykių problemų sprendimas Visuomenės saugumo koncepcijos vagoje“ («Разрешение проблем национальных взаимоотношений в русле Концепции общественной безопасности»), skyriuje - Apie „žmogaus žmogumi“ eksploatavimo sistemos likvidavimą daugiatautėje visuomenėje.

¹¹ Tiems, kas gyvena valdomi antistaliniškų ir antibolševikinių išankstinių įsitikinimų, naudinga pamąstyti apie tai, kad „buvo Stalino epochoje“ ir „Stalinas kaltas“ - tai skirtingi iš esmės dalykai, todėl kad visuomenių gyvenime, taip pat, kaip ir gamtoje, įvykiai įvyksta po to, kai jau buvo juos iššaukusios priežastys. Laiko skirtumas tarp priežasčių ir pasekmių gali siekti tūkstantį metų ir daugiau.

¹² Apie Meilę ir pseudomeilę prašom skaityti analitinius TSRS VP užrašus „Kodėl, kviesdamas link Dievovaldos, Vidinis Prediktorius nepriima Paskutiniojo Testamento?“ («Почему, призывая к Богодержавию, Внутренний Предиктор не приемлет Последний Завет?» 1999 m.).

¹³ Kaip skelbia aforizmas internete, „Titaniką“ pastatė profesionalai, o Nojaus arką – diletantas. Viskas teisingai, tačiau yra nutylėta: diletantas buvo vedamas Dievo, o profesionalai, statę „Titaniką“, buvo užtikrinti tuo, kad „šito laivo nesugebės paskandinti net pats Viešpats Dievas“.

Visuomenės gyvenimo kokybė yra apibūdinama šia statistika, o artimiausios perspektyvos – jos kitimo kryptingumu.

Asmens ištikimybė nacionalizmui, nacizmui, internacionalizmui, internacizmui, vienokiam ar kitokiam konfesiniam savęs išaukštinimui virš kitų žmonių – nepaisant visos tokio aukštinimosi įvairovės bei ideologinio apiforminimo konfliktiškumo – tai išraiška to, kad individui būdingas kažkuris iš nežmogiškųjų psichikos sandaros tipų.

Daugiatautėse visuomenėse (ir žmonijoje apskritai) tai pasireiškia bandymais sukurti *nekintančia laiko tėkmėje* tautų ir asmenų hierarchiją, priklausomai nuo jų kilmės. Monoetninės socialinės grupės ribose asmenų hierarchija, kuri savo esme analogiška beždžionių bandos ypatų hierarchijai, yra išdėstoma priklausomai nuo kultūrologinių principų, charakterizuojančių visuomeninę-ekonominę formaciją, į kurią įėjo atitinkama monoetniškoji grupė savo istorinio vystymosi etape.

Ta aplinkybė, kad skirtingos tautos randasi skirtingose visuomeninio vystymose stadijose, - nėra pagrindas tam, kad vieni iškeltų save aukščiau kitų, net iki to, kad prisiskirtų sau teisę vykdyti genocidą tų atžvilgių, kas jiems atrodo „žemesne rase“ arba „genetinėmis žmonijos šiukšlėmis“. Tačiau tai nereiškia, kad reikia atsiduoti tolerancijos mazochizmui ir suteikti lygiateisiškumą kitoms kultūroms ir veiksmų laisvę jų atstovams, jeigu jų vystimasis užstrigo kanibalizme arba vergvaldystėje; arba, nesipriešinant paklusti toms politinėms jėgoms, kurios kėsina „atstumti“ žmoniją jos vystymesi atgal į praeitį todėl, kad jiems nepatinka tos ar kitos politinės tendencijos ir perspektyvos pasireiškiančios dabartyje. Visose politinėse situacijose ir bendraujant su bet kurios kultūros atstovais būtina dirbti ta linkme, kad kiekvienas žmogus, kiekviena tauta ir žmonija apskritai judėtų link tokios, visas tautas vienijančios kultūros, kurioje žmogišką psichikos sandaros tipą pasieks visi jaunystės pradžioje, o būti Meilės reiškėju – kiekvienam taps gyvenimo norma.

Zombio ir demono psichikos sandaros tipai sudaro „kamufliazinius apvalkalus“ ant gyvuliškojo psichikos sandaros tipo, ir tuo skiriasi nuo žmogiškojo, kurio pagrindas yra asmeninis religingumas, o ne instinktai. Atitinkamai, visuomenė, kurioje žmogiškojo psichikos sandaros tipo atstovai – retenybė (jeigu ne aplamai - „antisocialinis elementas“¹⁴), savo gyvenime yra pavaldi tiems patiems objektyviems dėsningumams, kuriais Gamtoje yra reguliuojamas visos faunos gyvenimas. Pagrindinis jų – perteklinis gimstamumas santykinai ekologinės nišos talpai, ko rezultate atliekami sunaikinami badu, ligomis, žūsta dėl vidrūšinės konkurencijos už geresnę „vietą po saule“. Visa tai mes matome per visą dabartinės globalios žmonių civilizacijos istorijos trukmę visuose planetos regionuose. Planetos regionų epochų bei istorijų savitumas – viso labo tik kultūriniai šito dėsningumo pasireiškimo apvalkalai.

Vieningojo Testamento Apreiškimas moko kitko. Jeigu visuomenė pasiekia tokį išsivystymo lygį, kad jaunystės pradžioje visi yra įgavę žmogiškąją psichikos sandaros tipą, tuomet žmogus tampa emocionaliai apsirūpinusiu ir nebepavaldus lytiniams instinktams. Vaikai pradami ir gimsta išimtinai Meilėje, ir gimstamumo-mirtingumo statistika neveda į ekologinės nišos perpildymą, ko pasekoje žmonių gyvenime Šventojoje Dvasioje nėra vietos ligoms, ir nėra vietos gyventojų pertekliui bei „atliekinių“ naikinimui badu ir vidrūšinės konkurencijos priemonėmis. Tokioje visuomenėje – dėl to, kad žmogaus vertybės išsireiškia žmogiškuoju psichikos sandaros tipu, - nėra vietos hierarchijoms tiek asmenų, tiek socialinių grupių, charakterizuojams vienokiais ar kitokiais požymių rinkiniais, tame tarpe ir vieta visuomeniniame darbo susivienijime. Be to, tokioje visuomenėje nėra vietos vienų parazitizmui kitų darbu bei gyvenimu – kaip epizodiškai spontaniškam, taip ir organizuotam kuriant „žmogaus žmogumi“ eksploataavimo sistemą.

Šiuolaikinis bet kurios šalies gyventojas – dėka neišprusimo ir nemąstymo – neįgalus įsivaizduoti tokį gyvenimo būdą, nepaisant to, perėjimas į jį – nuo seno atvira galimybė, apie kurią kalba visi Vieningojo Testamento Apreiškimai. Tačiau realizuoti šitą galimybę žmonės turi patys.

Nacionalistai, nacistai, internacionalistai, internacistai, konfesinių tikėjimų fanatikai vieningi tuo, kad laikosi principo „mes – geriau, negu visi kiti, ir todėl turime teisę į tai, į ką visi kiti neturi kėsintis“, kuriame išsireiškia satanizmas¹⁵. Dėdami pastangas įgyvendinti įsivaizdavimą apie savo išskirtinumą, jie stato ir atkuria asmenų ir socialinių grupių hierarchiją, kas išsireiškia kaip visų be

¹⁴ Kaip Kristus, savo kūniškųjų amžininkų visuomenėje

¹⁵ Prašom skaityti Korane, 7 sura, 9 – 13 ajatai.

išimties istoriškai susiklosčiusių kultūrų minios-„elito“ charakteris, ir trukdo kurti globalią kultūrą, vienijančią daugiatautę žmoniją, kurioje negrįžtamai žmogišką psichikos sandaros tipą visi pasiektų jaunystės pradžia. Tokie mūsų nesutarimai su visais nacionalistais, nacistais, internacionalistais, internacistais, konfesinių tikėjimų fanatikais dėl klausimo apie ateitį.

2. Mūsų reikalas ir reikalai ne mūsų: principinis skirtumas ir neįmanomumas susivienyti tam tikrame „bendrame reikale“

Mūsų nesutarimai su tais, kas užsiima ne mūsų, o savo reikalais, būtent dėl ateities klausimo.

Ateitis, jeigu žiūrėti į ją iš dabarties, kol kas — objektyviai atvirų įvairių galimybių aibė, t.y. ateitis daugiavariantė. Bet žmonių veikla neišvengiamai prives prie to, kad tik vienas variantas iš šiuo metu *objektyviai galimos ateities* taps vienintele ir neturinčia alternatyvos dabartimi, o vėliau — istoriškai įvykusia praeitimi.

VSK tikslas tame, kad dialoge su Dievu — žmonėms visiems be išimties — pažinti Sumanymo (Apvaizdos) tikslus ir kūrybingai juos įgyvendinti. Visa kita Visuomenės Saugumo Konceptijoje — to užtikrinimo priemonės ir pasekmės.

- Ateities kūrybos atžvilgiu tai reiškia — įgyvendinti, padaryti realiais tuos gerus dalykus, kurie niekada praityje nebuvo įgyvendinti.
- Praeities atžvilgiu tai reiškia — išryškinti istorijoje ir priešistorėje tai, kas yra Apvaizdos vagoje, ir tai, kas žmonių buvo padaryta neišėinant už Dievo leistų paklydimo ribų – tiek renkantis vystimosi tikslus, tiek ir renkantis tų tikslų siekimo kelius bei priemones.

Be to, praeities atžvilgiu tai reiškia: reikia būti dėkingiems ne tik tiems, kas kūrė mūsų dabartį Apvaizdos vagoje, bet ir tiems, kas dėl savo dorovinių-pasaulėžiūrinių klaidų, veikdami Dievo leisto paklydimo ribose, apnuogino tas problemas, kurios iki jų klaidų nutikimo, objektyviai buvo, tačiau egzistavo neišreikštu pavidalu ir stabdė žmonijos raidą, ir kurias būtina išspręsti, o jų pasekmes būtina pašalinti, tam, kad Žemė liautųsi buvus „beždžionių planeta“ (žmonių pavidalo), ir visgi taptų Žmonių Planeta¹⁶.

Ir būtent iš tokio požiūrio į praeitį bei ateitį išplaukia VSK ir kitų ateities kūrimo koncepcijų nesuderinamumas, vienijimosi vieningumo tam tikrame „bendrame reikale“ neįmanomumas su nacionalizmu, nacizmu, internacionalizmu, internacizmu, to ar ano konfesionalinio fanatizmo pasekėjais.

Visiems, kas užsiima ne mūsų reikalu, būdinga idealizuoti vieną ar kitą praeities periodą, o tiksliau — *idealizuoti mitą apie jį*: ir tame nėra skirtumo tarp nacionalistų, nacistų, internacionalistų,

¹⁶ Jeigu konkrečiai, tai yra už ką reikia būti dėkingiems Hitleriui, Troškiui ir daugeliui kitų piktadarių. Jiems taipogi yra už ką pasakyti „ačiū“ todėl, be jų piktadarysčių daugelis dorovinių-pasaulėžiūros problemų taip ir liktų neišryškintos ir jų valdžia trukdytų tolimesniam žmonijos vystimuisi. Tačiau po to, kai jų pikta darystės buvo įvykdytos, protingam žmogui turėtų būti suprantama, kad jos - dorovinių-pasaulėžiūros problemų pasekmė ir todėl būtina aiškintis žmonių bei visuomenių dorovės ir psichikos kaip informacinių-algoritminių sistemų formavimosi istoriškai susiklosčiusiose kultūrose problemas. Ir tik tokia prasme VSK – pasekmė ir tęsinys ne tik Vieningojo Testamento, bet ir hitlerizmo, marksizmo-trockizmo, talmudizmo ar dar kažko panašaus, tačiau jokiū būdu ne dėl to, kad kažkurie VSK-jos teiginiai analogiški tiems ar kitiems praėjusių epochų ideologinių sistemų teiginiams. Jeigu hitlerizmas, marksizmas, talmudizmas bei kitos ideologijos, kuriomis vadovavosi daugybė žmonių praityje susidėtų vien tik iš beprasmybių ir jose nebūt buvę gyvybingų teiginių, patvirtintų gyvenimiška praktika, tuomet viso tos ideologijos būtų likusios istorijoje pamirštų pamišėlių psichikos reikalu.

Tie, kas praėjusiais laikais įžvelgė paslėptas problemas bei grėsmes, kurias šios problemos kėlė žmonių laimei, likusiųjų buvo laikomi pamišėliais; arba tai, dėl ko pastarieji bandė perspėti visuomenę, veikiant tradicinei kultūrai buvo priimama kaip Dievo lemtis, kurios neįmanoma išvengti: būtent taip dauguma reagavo į perspėjimus apie būsimas marksistinės revoliucijos pasekmes ir apie hitlerinės partijos atėjimo į valdžią Vokietijoje pasekmes. Ir šios piktadarystės realybe tapo tik dėl to, kad problemos nebuvo priimamos kaip problemos ir nebuvo pašalintos dar prieš tai, kai pasireiškė politikoje bei gyvenime.

internacistų, „stalinistų“ ir antistalinistų, krikščionių ir neopagonių, musulmoniškų fundamentalistų, tikrųjų liberalų ir kitokių *politaktivistų*. Tačiau kiekvienas toks mitas nutolęs nuo praeities realybės, ir ne tik dėl to, kad į mitą *tiesos pavidalu* įterpiami išmįslai, bet ir todėl, kad iš realios praeities visumos išbraukiami *kai kurie jos aspektai (nepatogūs mitų kūrėjams arba nemalonūs mitų belaisviams)*¹⁷. O toliau — kai mitai valdo protus, reikalas suvedamas į tai, kad „supresuoti“ dabartį tokiu būdu, kad gautųsi tam tikra ateitis, kurioje įsigyvendintų idealas, kuris neva kažkada praecityje buvo realizuotas, apie ką skelbia mitas, bet vėliau prarastas kaip dėl protėvių kvailumo, taip ir priešų kėslių pasekoje: visi jie elgiasi atitinkamai, kaip dainuojama vienoje žydiškoje dainoje: „... *neverta lenktis pagal nepastovų pasaulį, — geriau tegu jis linksta pagal mus, ir vienąkart jis lenksis pagal mus...*“ („... *не стоить прогибаться под изменчивый мир, — пусть лучше он прогнётся под нас, однажды он прогнётся под нас...*“)¹⁸.

Internacistinis Biblijos mitas taipogi priklauso tai aibei, nors šioje aibėje jis turi unikalų išskirtinumą, kurio neturi nacionalistų ir postjudėjiškųjų konfesijų fanatikų mitai: jis savyje talpina ateities projektą, kuris neatmenamais laikais neva Dievo duotas Mozei, o vėliau vis tikslinamas per „žydus pranašus“¹⁹. To mito nutylėjimose lieka tai, kad ir šis „ateities projektas“ tikrovėje — *visai ne ateities projektas, išplaukiantis iš Vieningojo Įstatymo Apreiškimų*, bet projektas posttvaninio pasaulio „presavimo“ atitinkamai pagal idealizuotą praetį, kurios etalonu pateikiamas mitas apie Atlantidą. Bet Tiesa yra tame, kad realioji Atlantida smarkiai skyrėsi nuo kultinio mito apie ją ir žuvo, išeikvojusi Dievo leistą paklydimą, dėl ko jos atnaujinimo projektas - „supresuoti“ posttvaninio pasaulį pagal šį mitą, pasmerktas žlugti.

V.O. Kliučevskis (В.О. Ключевский) teigus: „*Istorinių reiškinių dėsningumas atvirkščiai proporcingas jų dvasingumui*“. Kadangi visuomenių dvasingumas (pasaulio supratimas, pasiskirstymo pagal psichikos sandaros tipus statistika) vystosi, dėka to jog Dievas nenusišalina nuo to, kas vyksta Žemėje, tai ateitis būtinai ateis, tačiau ji skirsis nuo mitų apie praetį, pagal katrų idealus nacionalistai, nacistai, internacionalistai, internacistai, tų arba anų konfesijų fanatikai bando „supresuoti“ ateitį iš dabarties.

3. Minios-„elitarizmo“ krizė ir reikalai ne mūsų

Visus tuos, kas užsiima ne mūsų reikalais, be išimties galima priskirti vienai iš dviejų kategorijų: dogmatikai-konservatoriai ir progresistai-modernizatoriai. Skirtumas tarp jų tas, kad:

- dogmatikai-konservatoriai nejaučia, kad *visais atvejais* valdymo objektas ir valdymo sistema (įskaitant ir jos turimą valdymo algoritmiką) turi atitikti vienas kitą. Dėl ko dogmatikai-konservatoriai šiandien bando veikti remdamiesi ideologinėmis sistemomis, kurios praecityje

¹⁷ Taip pagal nekurių tėvyninių neonacistų kultinius mitus:

- 1941 metų birželio 22-ąją Hitleris pradėjo karą turėdamas tikslą ne pavergti TSRS tautas ir sunaikinti perteklinius „nepilnaverčius gyventojus“, o siekdamas išvaduoti TSRS tautas iš „stalinistinės žydokratijos“.
- Chatynę ir daugelį kitų kaimų kartu su jų gyventojais sudegino tarybiniai partizanai tam, kad diskredituoti Trečiojo reicho okupacinį režimą ir stimuliuoti partizaninio judėjimo veiklą, o Vermachtas vykdė baudžiamąsias operacijas išskirtinai nutaikytas prieš partizanus bei jų pagalbininkus ir neorganizavo masinių represijų prieš taikius gyventojus okupuotose teritorijose.
- Mirties stovyklas Vokietijoje ir Lenkijoje, išsaugotas po karo kaip memorialai, pastatė ne Trečiasis reichas, o TSRS pagal sionistų nurodymą, siekiant apšmeižti vokiškąjį nacional-socializmą.
- Šiandien prieinami „Mein Kampf“ tekstai falsifikuoti po karo siekiant to paties tikslo – diskredituoti Hitlerį ir Trečiąjį Reichą.
- Visa tai akivaizdu ir neginčijama.

¹⁸ Žodžių autorius – Andrejus Makarevičius, nepakeičiamas grupės „Mašina vremeni“ („Laiko mašina“) dalyvis. Gimė 1953 metų gruodžio 11-ą Maskvoje, Vadimo Grigorjevičiaus Makarevičiaus (1924 – 1996) ir Ninos Markovnos Makarevič (mergautinė pavardė – Šmuilovič, 1926 – 1989).

¹⁹ Šis mitas laiko pavergęs ir „dangaus politikos“ („nebopolitika“) šalininkus, kurių vienas iš tikslų – Kinijos durninimas bibrine stačiatikybe.

prarado savo veiksmumą būtent dėl šių ideologinių sistemų (žiūrint į jas, kaip į valdymo principų bei algoritmikos nešėjas) abipusio neatitikimo su visuomene (valdymo objektu)²⁰;

- progresistai-modernizatoriai jaučia – tiek būtinybę užtikrinti tą abipusį atitikimą, tiek ir neatitikimą tarp šiuolaikinės visuomenės būsenos ir ideologinių praeities sistemų, kurios dėl jų papratimų ypatumų ir dėl jų pasaulio supratimo yra mieli jų dūšiai, ir veikiami tų savo jausmų jie stengiasi modernizuoti tokias mielas jiems ideologines sistemas, įnešant į jas naujas pažiūras ir paskelbiant neaktualiomis kai kurias senas dogmas, tačiau tokiu būdu, kad išsaugoti atitinkamos ideologijos bazinius principus²¹.

Kadangi visi jie dirba siekdami minios-„elitarizmo“ konservavimo ir priešindami globalios žmonių civilizacijos susikūrimui Vieningojo Įstatymo Apreiškimų pagrindu, tai visos jų modernizavimo pastangos nukreiptos sukurti „idealios vergvaldystės“ sistemą, kurioje belaisviai nesuvokia esą vergai ir su atsidavimu realizuoja principus: „darbas durnių mėgsta, ir durnius džiaugiasi darbais“ bei „kiekvienas pagal savo bendrą supratimo mastą dirba sau, o pagal nesupratimo mastą dirba tiems, kas supranta daugiau“.

Dogmatikų-konservatorių ir progresistų-modernizatorių požiūris į Visuomenės Saugumo Konceptiją – skirtingas:

- pirmieji – priklausomai nuo tai kokį ateizmą išpažįsta²², - nepageidaudami atsisakyti jiems įprastų dogmų, Visuomenės Saugumo Konceptijoje mato:
- satanizmą (išpažįstantieji idealistinį ateizmą);
- pseudomokslą ir mokslo pavidalo demagogiją (išpažįstantieji materialistinį ateizmą);
- antrieji mėgina:
- integruoti į viešpataujančias ant jų galvų ideologines sistemas tas VSK-jos nuostatas, kurios, jų manymu, galėtų padėti siekiant jiems valdžios valstybėje bei vėliau sprendžiant valstybės valdymo bei visuomenės savivaldos užduotis²³;
- ideologiškai nepriimtinas VSK-jos nuostatas pateikti kaip VP TSRS klaidas²⁴, arba pavaizduoti VP TSRS kaip savo ideologinių priešų ginklą, vienok tuo pat metu, nesibodint vienų ar kitų VSK-jos nuostatų integravimu į savo ideologines sistemas, pateikiant jų atsiradimą Visuomenės

²⁰ Toks tarpusavio abipusis neatitikimas gali rasti iš pat pradžių, tame tarpe būti iš pat pradžių užprogramuotas globaliojo viršjudėjinio prediktoriaus, o gali būti kaip pasekmė pačios visuomenės pasikeitimo, jos istorinio vystymosi eigoje, išliekant nepakitusiai ideologinei sistemai, kurios valdoma ji gyvavo nekurį laiką. Hitlerizmas – tai pavyzdys iš pat pradžių užprogramuoto, augančio tarpusavio neatitikimo. Besirėmusios bibline stačiatikybe Rusijos imperijos krachas – tai istorinio vystymosi proceso metu besikaupiančio abipusio tarpusavio neatitikimo tarp valdymo sistemos ir valdomo objekto pavyzdys.

²¹ Apie abipusio atitikimo tarp valdymo sistemos ir valdomo objekto įstatymo realizaciją visuomenės gyvenime – prašom skaityti TSRS VP darbą „Įvadas į konstitucinę teisę“ («Введение в конституционное право», 2013 m.).

²² Apie ateizmo atmainas prašom skaityti TSRS VP darbuose, konkrečiai, kad ir „Sociologijos pagrinduose“ (I dalis).

²³ Šių užduočių spektras ir jų sprendimo metodai – apskritai yra vienas ir tas pats, nepriklausomai nuo to, kokioms politinėms jėgoms priklauso valstybinė valdžia: būtina užtikrinti biocenozių stabilumą; būtina užtikrinti sveikų kartų reproduktivumą; būtina užtikrinti naujų kartų auklėjimą atitinkantį tam tikrą ideologiją; būtina ekonomiškai aprūpinti viską, išvardintą aukščiau; būtina užtikrinti inovatyvų ekonomikos vystimą – tiek tam, kad valstybės negalima būtų pavergti nei kriptokolonizacijos metodais, nei tiesiogine okupacija; - tiek tam, kad duotoji valstybė būtų globalizacijos įgyvendinimo instrumentu pagal kažkurią iš minios-„elito“ koncepciją arba alternatyvios globalizacijos koncepcijos atitinkančios VSK lyderė.

Šiame rinkinyje tik ideologijų variantiškumas apsprendžia naujų kartų auklėjimo ir švietimo variantiškumą, kuris po to išsireiškia keliuose ir būduose iškelti ir išspręsti visus kitus įvardintus avlstybinio valdymo ir visuomeninės savivaldos uždavinius.

²⁴ Kas liečia TSRS VP klaidas, tai klaidas šalinome daugiausiai patys su Dievo pagalba, savo pačių asmeninio vystymosi proceso metu. O visi priekaištai dėl klaidų, atseit esančių toje ar kitoje Visuomenės saugumo koncepcijos medžiagoje, deja, tačiau buvo arba demagogija, arba buvo nukreipti išsaugoti vienus ar kitus minios-„elitarizmo“ aspektus po VSK „stogu“.

Saugumo Konceptijoje kaip savo ideologinių sistemų įkūrėjų gyvenimiškai pagrįstas nuostatas, kurias priešai perėmė ir išplėtojo²⁵.

Mūsų laikų esmė yra ta, kad biblinis žmonijos pavergimo Dievo vardu projektas kaip informacinė-algoritmė globalios civilizacijos gyvenimo valdymo sistema atsidūrė aklavietėje. Visos jo versijos prarado veiksmumą: konfesinė – judėjiškai-pseudokrikščioniškoji, pasaulietinė versija – liberaliai-buržuazinė ir pseudosocialistinė – marksistiškai-internacistinė ir nacional-socialistinė. Šito priežastis tame, kad projekto kuratoriai nespėjo užbaigti globalizacijos jo pagrindu iki biologinio ir socialinio laiko etaloninių dažnių santykio pasikeitimo²⁶: sutrukdė Mahometas asmeniškai ir islamiškos kultūros atsiradimas, Čingischanas, Stalinas ir bolševikai, Kinija ir Japonija, nepanorusios atsisakyti savitumo, parsidavus už anglosaksoniškai-judėjiškas „vertybes“. Po to, kai biologinio ir socialinio laiko etaloninių dažnių santykis pasikeitė, valdymo organizavimo principai, kurie buvo padėti į biblinio projekto pagrindą jį paleidžiant²⁷, tapo nebeveiksniūs. To pasekoje pasaulyje vyksta visos globalios politinės matricos performatavimo procesas. Šis procesas iš dalies vyksta stichiškai (t.y. nevaldomas iš žmonijos pusės), o iš dalies vyksta valdomai – kaip globalinio antjudėjinio – biblinio prediktoriaus (GP), taip ir TSRS Vidinio Prediktoriaus bei kitų iniciatorių, vykdančių globalizacijos projektus alternatyvius bibliniam²⁸.

1991 metų rugpjūtį buvo sugriauta TSRS - „socializmo agitpunktas“ ir šiuo aktu tarsi atėjo galas kapitalizmo ir socializmo konfrontacijai. „Tarsi“ todėl, kad konfrontacija buvo:

- iš dalies dirbtinio pobūdžio, kadangi įtampa tarp dviejų supervalstybių buvo kurstoma tarptautinių politinių jėgų (t.y. iš išorės kiekvienos „supervalstybės“ atžvilgiu);
- o svarbiausia — melaginga, kadangi Tarybinių Socialistinių Respublikų Sąjungoje tikrojo socializmo nebuvo (buvo marksistinis pseudosocializmas), o pseudosocializmo reformavimui į tikrąjį socializmą TSRS-oje nebuvo nei adekvačios teorijos, nei tos adekvačios socializmo statymo teorijos pagrindu paruoštų valdymo kadru bazės. To pasekoje TSRS buvo konceptualiai bevaldė ir todėl pasmerkta žlugimui gavus tam komandą iš svetur.

Kodėl gi ši dirbtinė pseudosocializmo ir kapitalizmo konfrontacija tęsėsi taip ilgai? – Tik todėl, kad ji užtikrino visos globalios sistemos stabilumą tam tikru pereinamuoju laikotarpiu link pasaulio kultūrologinės unifikacijos. Ši epocha prasidėjo nuo TSRS kracho, bet tuo pačiu globalioji politinių procesų sistema prarado prognostinį pastovumą, tai yra, tapo iš esmės nebevaldoma. Tam kad vėl įvesti sistemą į pusiausvyros būseną ir užtikrinti jos prognostinį pastovumą būtina likviduoti ir antrąjį agitpunktą - „kapitalizmo agitpunktą“. Kodėl? – Ogi todėl, kad visas pasaulis negali gyventi pagal *amerikietiškus vartotkurvizmo standartus*²⁹: **Kol kas** Žemės resursų užtenka užtikrinti amerikietiškojo vartotkurvizmo standartus tik JAV ir jų sąjungininkams, tačiau jie sudaro vos vieną septintadalį Žemės gyventojų, tačiau jau ir dabar vartotkurviškos civilizacijos į aplinką išmetamų atliekų kiekis viršija biosferos galimybes utilizuoti ir perdirbti šias atliekas.

Tie, kas prisiėmė sau globalaus valdymo Žemės planetoje misiją pradėdami biblinį projektą, suprato šitai dar prieš du šimtus metų ir netgi suteikė šiam procesui adekvatų pavadinimą – bendroji kapitalizmo krizė. Po šiuo marksizmo terminu slypi rūsti gyvenimo problema, pajėgi sunaikinti globalią žmonių, netapusių žmonėmis, civilizaciją. Jeigu ši krizė nebus išspręsta, tuomet Žemės civilizacijai gresia pražūtis, kaip ir visoms jos pirmtakėms. Ir esti du alternatyvūs šios krizės sprendimo scenarijai:

²⁵ Tokio tipo pareiškimų pavyzdžiai: atseit 60 % VSK teiginių ta ar kita forma yra išreikšti knygoje „Mein Kampf“; VSK – marksizmo vystimasis; VSK – chasidizmas gojams, jiems pritaikyta kabalos ir Matino Buberio idėjų adaptacija.

²⁶ Apie tai prašom skaityti TSRS VP darbuose „Negyvasis vanduo“ (pradedant nuo pirmosios 1991 metų redakcijos) ir „Sociologijos pagrindai“ (3 tomas, skyrius, 11,3).

²⁷ Prašom skaityti TSRS VP darbą „Liūdnas Atlantidos palikimas“ («Печальное наследие Атлантиды»).

²⁸ Prašom apie tai skaityti TSRS VP analitiniuose užrašuose „Globalizacija: naujo etapo pradžia“ – serijoje „Apie dabartinį momentą“ Nr. 2 (109), 2013 m. kovas bei „Japonija ir Rusia: „prožektorizmas“? – arba „prediktoriaus-korektorius“ veikla?“ – serijoje „Apie dabartinį momentą“ Nr. 6 (54), 2006 m.

²⁹ Vartotkurvystė (nuo rusiško „*нотребляемость*“) – planetos resursų švaistymas be naudos vartojimo lenktynėse, turint tikslą demonstruoti hierarchinį statusą minios-„elito“ socialinėje organizacijoje.

- Pirmasis – pseudosocializmas, įmanomas dviem variantais - „nacional-socializmas“ (jo pavyzdėlis saugomas Šiaurės Korėjoje, kurios neleidžia likviduoti tarptautinės politinės jėgos) ir „internacional-socializmas“ (jo pavyzdėlis tebegyvuoja Kuboje ir po „pasaulinės socializmo sistemos“ kracho dėl tos pačios priežasties – tarptautinės politinės jėgos neleidžia jo likviduoti).
- Antrasis – vienas variantas: visiems darytis žmonėmis ir kurti teisingumo visuomenę VSK ir jos tolimesnio vystymosi pagrindu.

Pirmojo scenarijaus esmė susiveda į tai, kad viena nacija arba nacijų grupė paskelbiama civilizacinio žmonijos vystymosi lydere ir jai pavedama misija formuoti naują pasaulio tvarką įgyvendinant idealiąją vergvaldystę, t.y. jie privalo:

- pažaboti vartojimo lenktynes,
- organizuoti ekologinių problemų sprendimą,
- nustatyti naują gyvenimo būdo standartą visam likusiam pasauliui,
- tuo pat metu išsaugojant minios-„elitarizmą“,
- primesti šitą gyvenimo būdą karinės jėgos ir revoliucijų pagalba tiems, kas įklimpęs konservatyviame dogmatizme, t. y. bando išlikti ištikimi istoriškai susiformavusiai gyvenimo sanklodai ir jos ideologiniam aptarnavimui.

Skirtumas tarp pirmojo scenarijaus variantų tik tas, kad nors visos tautos ir liaudis turi būti paversti idealiais vergais, bet internacional-socializmo atveju kalėjimas – visiems bendras Žemės masteliu, o nacional-socializmo atveju – bendrame visiems globaliajame kalėjime yra numatytos kameros, kuriose atsižvelgiama į nacionalinių kultūrų ir istorijų ypatumus. Tačiau globalaus nacional-socialistinio scenarijaus realizavimo atveju, antrame realizacijos etape vis tiek lauks perėjimas prie internacional-socializmo išsaugant minios-„elitarizmą“.

Kiek ir kokių vergų reikia, tam kad palaikyti naują gyvenimo būdą, spręs tarptautinės politinės jėgos. Kaip sumažinti nereikalingų vergų skaičių? - Pirmame etape (iki naujosios pasaulio tvarkos pergalės globaliu mastu) variantų daugybė: karai tarp valstybių ir pilietiniai, genetiškai-modifikuoti produktai – garantuojantys nevaisingumą, badas, pidorasingas bei kitoks hedonizmas – kas į ką labiau linkęs. Antrame etape (po „naujosios pasaulio tvarkos“ įvedimo) – visuotinis „šėimos planavimas“, t. y. kvotų gimdymui skirstymas, o politinės būtinybės atveju – ir kvotų nusikaltėlių, senių, invalidų, sunkiai sergančių ir panašių atliekamų žmonių eutanazijai³⁰.

Tačiau po TSRS likvidavimo JAV establišmentas įsivaizdavo pasiekę pergalę šaltajame kare ir apsvaigę nuo išdidumo nenori suprasti, jog pasaulis pasikeitė taip, kaip aprašyta aukščiau šiame straipsnyje ir kitoje VSK medžiagoje³¹. To pasekoje JAV, prisidengdami demagogija apie žmogaus teises ir demokratiją, bando realizuoti kaip buržuazinio liberalizmo valstybė-civilizacija, kurios atžvilgiu visos kitos valstybės – finansinės kolonijos, skirtos – aptarnauti šią „elitinę“ valstybę, užtikrinti jos lyderystę vartojimo lenktynėse ir aprūpinti ją šviežiomis „smegenimis“, idant kompensuoti jos pačios gyventojų biologinio išsigimimo ir intelektualaus neįgalumo pasekmes.

Šitie JAV establišmento siekiai neįsikomponuoja į tarptautinių antvalstybinių jėgų politiką, kuri reikalauja apriboti vartojimo lenktynes bei likviduoti jų sukeltą globalią biosferinę-socialinę ekologinę krizę. Būtent užuomina į tai – V.V. Putino straipsnio publikacija laikraštyje „Niujork Taims“, kur yra įvertinama JAV-jų posttarybinio periodo politika:

„Kelia nerimą, kad ginkluoto kišimosi bandymai įvairiuose vidiniuose konfliktuose tampa įprastu dalyku JAV-joms. Kyla klausimas: ar tai atitinka pačių Jungtinių Valstijų ilgalaikiams interesams? Abejoju. Juk milijonų planetos žmonių sąmonėje Amerika vis dažniau suprantama ne kaip demokratijos pavyzdys, o kaip žaidėjas, kuris remiasi išimtinai vien tik grubia jėga, konkrečioms situacijoms kaldamas koalicijas su lozungu „kas ne su mumis - tas prieš mus“.

Jėgos naudojimas parodė savo neefektyvumą ir beprasmiškumą. Afganistaną purto karštinė, ir niekas negali pasakyti, kas ten dės po tarptautinių jėgų išvedimo.

³⁰ Prašom skaityti I. Jefremovo „Jaučio valanda“ («Час быка», И.А.Ефремов).

³¹ „Negyvasis vanduo“, „Sodas“ auga pats?..“, „Liūdnas Atlantidos palikimas“ («Мёртвая вода», «Сад» растёт сам?..), «Печальное наследие Атлантиды»).

Libija sudalinta į genčių ir klanų įtakos zonas. Irake tęsiasi pilietinis karas ir kiekvieną dieną žūsta dešimtys žmonių. Pačiose JAV daugelis išvelgia tiesioginę analogiją tarp Irako ir Sirijos ir ryšium su tuo klausia: kam kartoti netolimos praeities klaidas?

Jau įvykusios jėgos akcijos patvirtina taipogi ir tai, kad kokie tikslūs bebūtų smūgiai, naudojant pačius naujoviškiausius ginklus, aukos tarp civilių gyventojų - neišvengiamos. Be to, pirmiausia kenčia senyvo amžiaus žmonės ir vaikai, kurių gyvybes kaip tik ir bando, atseit, ginti šių smūgių pagalba.

Tokio tipo jėgos veiksmai sukelia pasaulyje dėsningą reakciją - jeigu negalima pasikliauti tarptautine teise, tuomet reikia ieškoti kitokių savo pačių garantuoto saugumo užtikrinimo variantų. Ir štai vis daugiau šalių siekia įsigyti masinio naikinimo ginklų, suveikia paprasta logika: „jeigu tu turi bombą, tavęs nelies“. Gaunasi, kad kalbama apie neplatinimo režimo sustiprinimą, o realiai - vyksta jo menkinimas“.

Straipsnį užbaigia sekantis teiginys:

„JAV prezidentas savo pranešime pabandė pagrįsti amerikietiškos nacijos išskirtinumą. JAV vykdoma politika, JAV prezidento žodžiais, „išskiria Ameriką iš kitų“. „Štai kas daro mus išskirtiniais“, - tiesiai pareiškia jis. Manau esant labai pavojinga krauti žmonėms į galvas idėjas apie jų išskirtinumą, kad ir kuo tai bebūtų pagrindžiama. Yra didelės valstybės ir mažos, turtingos ir skurdžios, su senomis demokratinėmis tradicijomis ir kurios dar tik ieško savo kelią link demokratijos. Ir vykdo jos, žinoma, skirtingą politiką. Mes skirtingi, bet kai mes prašome Dievo palaiminti mus, mes neturime užmiršti kad Dievas sukūrė mus lygius“.

Faktiškai, paskutinioji pastraipa primena amerikiečiams apie JAV nepriklausomybės deklaraciją³² ir suteikia galimybę praveisti paraleles tarp JAV-jų, valdomų Obamos, bei Vokietijos, valdomos Hitlerio, kuo ir pasinaudojo koliažo (kairėje), paskelbto amerikietiškoje spaudoje autoriai. Ir šiuo atveju tarptautinės politinės jėgos – pritaria V.V. Putino ir jo valdomos Rusijos pozicijai. Priežastis tame, kad JAV saugo savo ištikimybę buržuaziniam liberalizmui ir viso XX amžiaus eigoje priešinasi dviejų sistemų – pseudosocializmo ir buržuazinio liberalinio kapitalizmo – konvergencijos koncepcijos įgyvendinimui:

- nužudė JAV prezidentą F.D. Ruzveltą, kuris turėjo ilgalaikių pokarinio bendradarbiavimo su TSRS planų, siekiant žmonijos ir kiekvienos iš supervalstybių problemų sprendimo bendromis pastangomis. Ir ši žmogžudystė suteikė galimybes vykdyti „šaltąjį karą“;
- nužudė JAV prezidentą D.F. Kenedį, kuris būdamas studentu, klausėsi Pitirimo Sorokino – vieno iš konvergencijos teorijos rengėjų – lekcijų, ir buvo linkęs šią teoriją įgyvendinti;
- neįsiklausė į nuomonę, kurią išsakė vienas iš F.D. Ruzvelto komandos žmonių, vėliau tapęs D.F. Kenedžio patarėju ekonominiais klausimais – Dž.K. Gelbraitas (John Kenneth Galbraith):

³² JAV Nepriklausomybės deklaracijoje (1776 m.) yra tokie žodžiai, su kuriais dauguma komentatorių nesusieja V.V. Putino straipsnio:

„Mes remiamės ta akivaizdžia tiesa, kad **visi žmonės yra sutverti lygūs** (paryškinta mūsų cituojant) ir jų Kūrėjo jiems suteiktos neatimamos teisės, tarp kurių yra gyvybė, laisvė ir laimės siekis. Užtikrinti šioms teisėms žmonės steigia vyriausybes, savo įstatyminius įgaliojimus gaunančias su valdomųjų sutikimu. Tuo atveju, jeigu kokia nors vyriausybės forma tampa pražūtinga šiems tikslams, liaudis turi teisę pakeisti arba panaikinti ją ir įsteigti naują vyriausybę, pagrįstą tokiais valdžios organizavimo principais ir formomis, kurie, kaip jam atrodo, geriausiu būdu užtikrins žmonėms saugumą ir laimę“ (oficialus JAV vyriausybės tinklapis skirtas Nepriklausomybės deklaracijai ir JAV konstitucijai <http://www.archives.gov/exhibits/charters/>, ir rusiškas straipsnis <http://www.diletant.ru/articles/1604197/>).

Faktiškai gi derėtų sieti V. V. Putino straipsnį ir JAV Nepriklausomybės deklaraciją, kadangi matriciniu-egregoriniu aspektu V. V. Putino straipsnis kabina JAV ištakas: paniekinti pradinį gyvenimo tikslą – jeigu jis buvo orientuotas į teisingumo įgyvendinimą – kelias į žlugimą...

„... tiems, kurie ginasi nuo jiems nepatogių idėjų, gyvenimas niekada nebūna lengvas. Tos pačios sąlygos, kurios privedė prie tradicinio socializmo patrauklumo kritimo komandinėse aukštumose, daro naująjį socializmą primygtiniu ir net gi būtiną kitose ekonomikos dalyse. Žodį „būtinasis“ reikia pabrėžti. Senasis socializmas leido ideologiją. Galėjo egzistuoti kapitalizmas su savo pranašumais ir ydomis; galėjo egzistuoti valstybinė nuosavybė gamybos priemonėms su jos galimybėmis ir apribojimais. Galėjo egzistuoti pasirinkimas tarp judviejų. Pasirinkimas priklausė nuo nuomonės – nuo idėjų. Dėl to jis buvo ideologinis. Naujasis socializmas³³ nesuteikia jokių priimtinių alternatyvų; nuo jo galima išsisukti tik sunkių nepatogumų, didelių socialinių sutrikimų kaina, o kartais kaina mirtinos žalpos sveikatai ir gerovei. Naujasis socializmas neturi ideologinio pobūdžio, jį yra brukamas aplinkybių“.

- B.H. Obamos administracija dviejų jo prezidentavimo kadencijų eigoje sabotuoja arba nesugeba įvykdyti reformų programos, aprašytos knygoje „Vilties drąsa. Mintys apie amerikietiškos svajonės atgimimą“³⁴. Bent jau rusiškas jos pavadinimo vertimas turi paantraštę: „Žmogaus, kuris gali pakeisti Ameriką ir visą pasaulį knyga“. Šita knyga, išreiškianti konvergencijos idėjas, tik neįvardijant pačios konvergencijos koncepcijos, parašyta 2006 metais, pagal laikraščių „Niujork Taims“, „Losandželes Taims“, „Vašington Post“, „Sanfrancisko Kronikle“ versiją, tapo populiariausia JAV, ir didele dalimi dėka jos, B.H. Obama laimėjo 2008 m. rinkimus.

Ši, užsitęsusi chroniška JAV politikos liga negali nekelti nerimo tarptautinėms politinėms jėgoms, ir jos negali likti abejingos šiam JAV negalavimui, todėl JAV laukia susidūrimas su prievartine politika jų atžvilgiu, verčiant atsisakyti ištikimybės buržuaziniam liberalizmui ir pereiti prie pseudosocializmo, kuris kaip dar prieš 40 metų tiksliai pastebėjo Dž. K. Galbraitas, *neturės ideologinio pobūdžio, bet bus primetamas aplinkybių*. Nutylėta liko: ... *aplinkybių, nepavaldžių JAV politiniam ir verslo establishmentui*. Būtent dėl šios priežasties aukščiau pateikto koliažo autoriai užkėlė Obamą į „mūsų dienų Hitlerio“ rangą, subtiliai užsimindami, kad jis turi šansų būti paskirtas šių dienų pasaulinio blogio įsikūnijimo rolei, su visomis iš to išplaukiančiomis pasekmėmis liberaliai-buržuazinėms JAV ir asmeniškai Obamai.

Šis teiginys papildomas žiniomis, praktiškai vienu metu atėjusiomis iš Kinijos.

„2013 m. lapkričio mėn. KKP CK 18-ojo šaukimo 3-čiasis plenumas paskelbs pasauliui apie staigų Liaudies Respublikos kurso ir linijos posūkį link „kinietiškos specifikos socializmo“ tvarkos stiprinimo pusėn. Jeigu „kinietiškos specifikos socializmo“ pavadinimą aiškinti naudojantis senosiomis kiekvieno iš aštuonių hieroglifų, kuriais jis užrašytas, prasmėmis, tai gausis „klanų aplink protėvių sostą su vidurinės valstybės atspalviais sąjunga“. O spalvos yra šios: raudona, geltona ir pilkai-mėlyna. Dabar, jeigu vietoje apibūdinimo „kinietiškas“ pasakyti „nacionalinis“, tai atvirkštinis vardo skaitymas pateiks prasmę: „KINIŠKAS NACIONAL-SOCIALIZMAS“. Tai, aišku, ne „Vokietijos nacional-socialistinės darbo partijos“ nacizmas, bet tikrai jau ir ne atviros visuomenės liberal-demokratija“³⁵.

Ir jau daugelio metu eigoje pasaulinėse MIP (masinės informacijos priemonėse) nėra jokios kampanijos tema „*Ap Ginsime pasaulinę „asmens laisvės“³⁶ civilizaciją nuo „geltonosios grėsmės“!*“ — Kodėl? — O todėl, kad ateitis priklauso ekonominei sanklodai, gavusiai pavadinimą

³³ Kaip galima suprasti iš cituojamos knygos konteksto (Dž. K. Gelbraitas. „Ekonominės teorijos ir visuomenės tikslai“ („Economics and the Public Purpose“), amerikietiškas leidimas 1973 m.), „socializmu“ Dž. K. Gelbraitas vadina bet kurią socialinę-ekonominę sistemą, kurioje valstybinis valdymas dominuoja ekonomikoje, siekiant užtikrinti plačių gyventojų masių ekonominį ir kultūrinį aprūpinimą.

³⁴ Sankt-Peterburgas, leidykla „Azbuka-klassika“ («Азбука-классика»), pasirašyta spaudai 2008.09.29. Knyga išleista priderinant prie užprogramuotos B. Obamos pergalės, kuriai buvo ruošta iš anksto. Kad spėtu laiku, reikėjo prieš kelis mėnesius organizuoti knygos vertimą ir leidimą. Apie šią knygą prašom skaityti TSRS VP analitinius užrašus „Biurokratinė neviltis Rusijoje ir globalusis projektas „Obama““ serijoje „Apie dabartinį momentą“ Nr. 11 (83), 2008 m. («Бюрократическая безнадёга в России и глобальный проект “Обама”»).

³⁵ Andrejus Deviatovas. „Apie mūsų nesėkmių kinų fronte priežastis. Dar kartą apie naują ŠOS šalių bendradarbiavimo modelį“ (Андрей Девятков. «О причинах наших неудач на китайском фронте. Ещё раз о новой модели сотрудничества стран ШОС») <http://www.peremeny.ru/books/osminog/8174>.

³⁶ Tai yra, liberalizmo civilizaciją – buržuazinio liberalizmo.

„socializmas“, kurio pagalba tarptautinės politinės jėgos nori sukurti globalią idealios vergvaldystės sistemą. Ir mūsų bendra užduotis yra tai, kad „naujasis socializmas“ taptų ne globalia idealios vergvaldystės sistema, bet iš tiesų laisvų žmonių, gyvenančių valdomiems sąžinės diktatūros, visuomene.

Vidinis TSRS Prediktorius
2013 metų rugsėjo 10 – 16

Kolektyvinis vertimas
2013 metų spalį